

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Συνδρομή ώρισμένη και προπληρωτέα

ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

*Εν Θεσσαλονίκη
 *Εν τῷ Κράτει
 Διὰ τὸ *Ἐξωτερικὸν
 *Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση

Γρ. ἀργ. 45
 » » 54
 φρ. χρ. 15

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶνε ἔγκυρος μόνον ὅταν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ ἢ Ι. ΜΠΗΤΟΣ.

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΒΕΛΛΙΔΗΣ

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. ΜΠΗΤΟΣ

ΤΟΞΕΥΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ τῆς Βουλγαρίας εὑρίσκειται, τέλος πάντων, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οἱ Ὑπουργοὶ του δύνανται τώρα ἐν πάσῃ ἀνάδει νὰ τραγωδοῦν τὸ «Τσάριγκράδ ἔνας»! Ἡ ὁδοδοχὴ, ποῦ ἔγινεν εἰς τοὺς Βουλγάρους ἐπισκέπτας ὑπῆρξε θερμοτάτη κατὰ τοὺς μὲν, ψυχροτάτη κατὰ τοὺς ἄλλους. Ἄν κρίνωμεν ὁμῶς ἀπὸ τὸν καιρὸν, βεβαίως ἡ ὑποδοχὴ ἦτο κρύα - μπουζι, ἀφ' οὗ κ' ἐδῶ κοντεύει νὰ παγώσωμε. Ἄλλως τε καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἀνθρώπους βορινῶν κλιμάτων νὰ γίνωνται θερμαὶ ὑποδοχαί, διότι ἡ ἀπότομος μετάβασις ἀπὸ τὸ κρύο εἰς τὴν θερμότητα, τοὺς βλάπτει: ξεπαγιάζουν!

Ο ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ἐδιδιοξενήθη εἰς τὸ περίπτερον Μεραδίου τοῦ Γιλδίξ. Λέγουσιν ὅτι ἐκεῖ εὑρίσκειται ὀλίγον στενοχωρημένος· ἐστάθη ὁμῶς ἀδύνατον νὰ εὔρεθοῦν μεγαλειότεραι αἰθουδαὶ κατὰ μῆκος, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ περιφέρῃ ἀνέτως τὸ μῦθό του ὁ βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας. Καὶ μάλιστα τώρα ποῦ τοῦ τὸν ἔχη τραβήξῃ ἀρκετὰ ὁ Ἰσβόλσκν, ὥστε νὰ τὸν σφύρῃ μέχρι τῶν γονάτων τοῦ Χακῆ Πασσᾶ, διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην δι' ὅσα μᾶς ἄρπαξαν ὡς τὰ σήμερὰ οἱ Βούλγαροι καὶ δι' ὅσα ἐπιθυμᾶσθονται ἐν τῷ μέλλοντι νὰ μᾶς ἄρπάξουν.

ΚΑΤΑ τὸ παρατεθὲν ἐπίσημον δεῖπνον μία μόνον ἠγέρθη πρόποσις ἐκ μέρους τοῦ στρατηγοῦ Πατρικῶδ. Ἀποτείνόμενος ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Βουλγαρίας πρὸς τὸν ὀθωμανὸν συνάδελφόν του εἶπε τὰ ἑξῆς περίπου: "Ὅλα εἶνε καλά, ὅταν τελειώνουν καλά!

Ἡμεῖς οὖν ἀρπάξαμεν τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν καὶ τοὺς σιδηροδρόμους. Σεῖς δὲν εἶχάτε τι νὰ μᾶς ἀρπάξετε καὶ τρίζατε ἀπλῶς τὰ δόντια. Τρίζαμε κ' ἐμεῖς περισσότερο τὰ δικά μας καὶ ἔτσι σεῖς ἀρχίζατε νὰ ξεροβήχετε. Στὸ τέλος ἐπειδὴ καὶ θέλαμε νὰ βάλωμε τὸ πόδιμας στὴν, Πόλι, οὖν ἐπροσφέραμε μιὰ θυσία στὸ Ρουχτσούκι καὶ ἔτσι ὅλα ἔγιναν τώρα μέλι γάλα. Εἰς ὑγείαν σας!

Η ΡΩΣΣΟΛΥΣΤΡΙΑΚΗ συνεννόησις εἶνε γεγονός. Ὡστε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πόλεμος μυρίζεται. Τὸ ἴδιο εἶχε γίνῃ εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ 1897. Αὐστρία καὶ Ρωσσία συνεννοήθησαν περὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ καθεστῶτος. Ἐγίνε κατόπιν ὁ πόλεμος Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἡ Τουρκία δὲν ἐκέρδισε τίποτε, ἀλλ' ἡ Ἑλλὰς ἔχασε τὰ σύνορά της, ἐπλήρωσε τέσσαρα ἑκατομμύρια λίρες ἀποζημιώσι καὶ ἐστερήθη ἐπὶ ἓν ἔτος τὴν Θεσσαλίαν. Ἡ Αὐστρορωστικὴ συνεννόησις ἔγινε κουρέλι ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῆς συνομολογήσεώς της. Ἡ διπλωματία ἐγέλασε καὶ ἔμεινεν αὐτὴ καλὰ καὶ ἐμεῖς καλλίτερα.

Η ΝΕΑ λοιπὸν συνεννόησις ἀναγκάζει ὅλους νὰ βλέπουν γύρω, σὺν τοῖς σκύλους ὅταν μυρισθοῦν κόκκαλα. Ἀπὸ ποῦ θὰ σκάσῃ τὸ κανόνι; Αὐτὸ γιὰ τὴν ὥραν δὲν τὸ ξέρομεν. Ὡς βέβαιον μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ ἔξῃς: Βάσις τῆς αὐστρορωστικῆς συνεννοήσεως εἶνε ἡ ἀνάπτυξις τῶν βαλκανικῶν κρατῶν· ἡ ἀνάπτυξις αὐτὴ θὰ ἔχη ὡς ἀπο ἔλεσμα νὰ καταλάβῃ ἡ Βουλγαρία τὸν νομὸν Ἀδριανουπόλεως, ἡ Σερβία τὸ Νότι Παζάρ, τὸ Μαυροβούνιον μέρος τῆς Ἀλβανίας, ἡ Αὐστρία νὰ κατέλθῃ εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἡ Ρωσσία εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον.

ΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ συμμορίαὶ ἤρχισαν ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης νὰ ἐμφανίζων-

ται εις την Μακεδονίαν. Πλησιάζει η άνοιξις, βλέπετε. Κατά τινας πληροφορίας αι συμμορίαί αυται είνε η εμπροσθοφυλακή και η τιμητική φρουρά του σλαύου βασιλέως, τον όπολον φιλοξενούμεν εις την Πρωτεύουσαν. Αυτό όμως δεν φαίνεται να είνε αληθές, διότι κατά τας διαβεβαιώσεις τας όποιας ο κύριος Μαλίνωφ έδωσεν εις τον Χακή Πασσάν όλοι οι Βούλγαροι κομιτατζήδες έφανεύθησαν εις τας σκηνας του Ρουχτσουκίου και της Σόφιας κατά διαταγήν της Κυβερνήσεως.

ΟΙ ΜΗ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ στρατιώται τα έφεραν σκούρα εις τας τάξεις του στρατού. Όλο και παραπονούνται. Άλλοι λέγουν ότι τους κτυπούν, άλλοι πώς δεν τους αφήνουν να νηστεύσουν, άλλοι πώς δεν τους επιτρέπουν να πᾶν στην εκκλησία, άλλοι πώς τους απαγορεύουν να βγάσουν το φέσι και τόσα άλλα. Τα παράπονα αυτά ώγκώθησαν και έφθασαν έως τ' αυτιά του Πατριάρχου και των βουλευτών, οι ό-

ποιοι διεμαρτυρήθησαν εις την Κυβέρνησιν. Η Κυβέρνησις όμως τους ειπεν ότι δεν έχουν δίκαιο, διότι όλοι ένώπιον του νόμου είνε ίσοι και συνεπώς οι μη Μουσουλμάνοι στρατιώται, εξισωθέντες δια του συντάγματος με τους Μουσουλμάνους, συμμερίζονται μετ' αυτών τας συνήθεις συνθήκας του στρατιωτικού των βίου.

ΤΙ ΕΙΝΕ πάλιν αυται αι ύβρεις που εκτοξεύουν κατά της Ελλάδος δια τα θεσσαλικά αι ξένα εφημερίδες; Ο «Νέος Έλευθερος Τύπος» ειπεν ότι οι Έλληνες δεν έχουν τίποτε σωστόν — έννοών βέβαια «τίποτε λιανά» δια να του δώσουν!

Γνωστού όντος, ότι η εφημερίς αυτη της Βιέννης είνε οργανον όλων των καλοπληρονόντων Κρατών η όνομασία της θα ήτο καταλληλοτέρα εάν ελέγετο «Νέος Έλευθερος Ρύπος» η Γρῆπος.

Ο ΑΚΑΓΓΑΝ

ΜΙ ΜΕΓΑΛΛΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΤΟΥ ΤΟΥΡΝΕΛ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

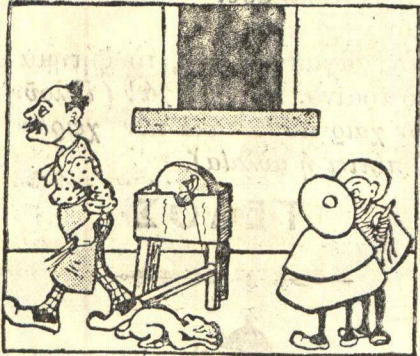

Ο Λι υθυντής. — Πώς πηγάνει η δουλειά;
 Ο Έργάτης. — Μας χρειάζονται, αφεντικό, ακόμα τέσσερες κάσις του γραζιού, για να τελειώση αυτό το βαγόνι.
 Ο Διευθυντής. — Μά, θά φύγη πολύ ο λογαριασμός. Οίονομήστε τα πράγματα, όπως μπορείτε...

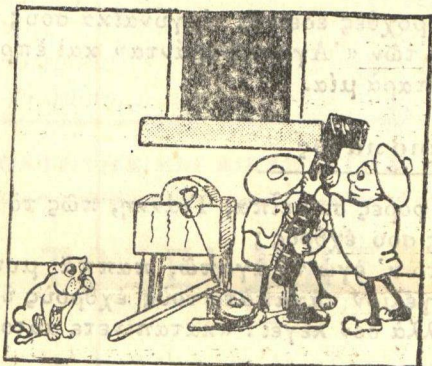
(Εκ του «Καλέμ».)

ΑΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΒΙΔΙΟΥ

ΑΠΟ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΙ-ΚΑΤΑΜΑΥΡΟΙ

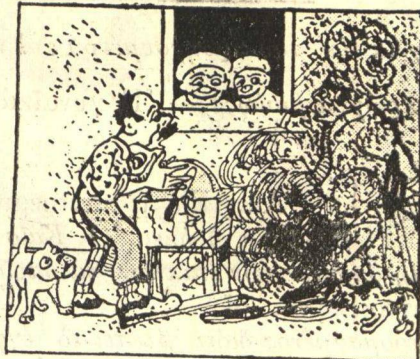
1.— Βλέπεις, Κώτσο, αὐτὸν τὸν μαχαιρᾶ, ποῦ ἀφίνει τὸν τροχὸ του καὶ πηγαίνει νὰ δώσῃ τὰ μαχαίρια, ποῦ ἀκόνησε σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σπίτι;
 — Τὸν βλέπω. Τί μ' αὐτό;
 — Τώρα θὰ διῆς. Ἔχω μιὰ ἰδέα. Θὰ ξεκαρδιοτοῦμε στὰ γέλοια. Ἐλα μαζί μου καὶ κάμνε σύμφωνα μὲ ὅσα θὰ σοῦ λέγω.

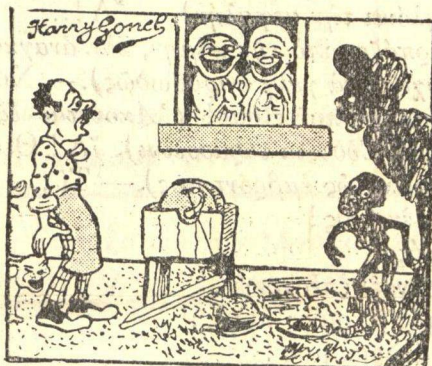
2.— Ὅταν ξαναγύρισαν οἱ δύο ἀρκαντάσιδες εἶχαν μαζί τους ἕνα φουσερὸ καὶ ἕνα πιάτο. Τὸ πιάτο ἦτον γεμάτο ἀπὸ καπνιά, τὴν ὁποῖαν ἐπρομηθεύθησαν ἀπὸ κάτι παλαιὸς σωλῆνας τῆς σόμπας.
 — Σὺ, Κώτσο, βάλε αὐτὸ τὸ φουσερὸ κάτω ἀπὸ τὸ σανίδι, ποῦ πατεῖ τὸ πόδι του ὁ μαχαιρᾶς καὶ γυρίζει τὸν τροχό. Ἐγὼ θὰ βάλω τὸ πιάτο ἀπὸ ἄνω μεριά. Πρόσεχε νὰ τὸ τοποθετήσῃς καλά.

3.— Καὶ τώρα ἄς τὸ δίνουμε. Πάμε νὰ κρυφτοῦμε. Ἔχουμε νὰ κάνουμε γέλοιο τρικουβερτο...
 Ὁ μαχαιρᾶς ἀνόποπος ξαναγύρισε στὸν τροχὸ του καὶ ἐτοιμάστηκε ν' ἀκονίσῃ ἕνα πλατὺ μαχαίρι τῆς κουζίνας.
 Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐγύριζεν ἀπὸ τὸν περίπατόν της ἡ κυρία Λευκὴ Λευκαδίτου μὲ τὸν μικρὸν νιόν της Ἀργελον. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ντυμένοι στὰ ἄσπρα καὶ ἔφεγγαν ἀπὸ μακρυνά.
 Μαζὺ των ἔπερνε τὸν ἀέρα του καὶ τὸ μικρὸ σκυλάκι των, ὁ Ἀσπροούλης.

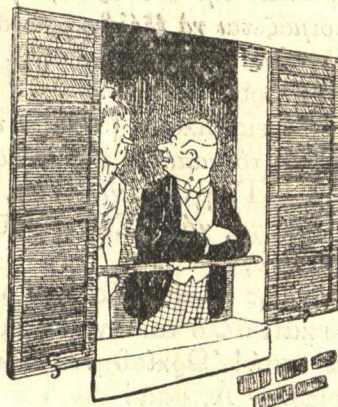
4.— Ὅταν ἡ λευκὴ τριάς ἐπλησίασεν πλησίον εἰς τὸν μαχαιρᾶν, ὁ πτωχὸς βιοπαλαιστὴς ἔβαλε τὸ πόδι του στὸ σανίδι γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸν τροχὸν του... Ποῦφφφ... Τὸ φουσερὸ ἔγινε πῆττα καὶ ἡ καπνιά σηκώθηκε σύννεφο.

5.— Καὶ ἔτσι ἡ λευκὴ τριάς τῶν περιπατητῶν μετεμορφώθη αἰφνιδίως εἰς τριάδα μαύρων τῆς Ἀφρικῆς πράγμα τὸ ὁποῖον ἔδωσεν εἰς τὸν κατάπληκτον μαχαιρᾶν μίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.
 Οἱ μικροὶ ἥρωες τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ γεγονότος σκυμμένοι ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας των ἐλιγόνοντο στὰ γέλοια, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς φάρσας των.

Ο ΜΙΜΟΣ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Γιά, δὲ μοῦ λές, ἄνδρα, γιατί κάθε φορά, ποῦ τραγουδᾷ, βγαίνεις στὸ παράθυρο;
 — Γιά νὰ μὴ νομίζῃ ἡ γειτονιά ὅτι μαλώνουμε, ἀγάπη μου!..

Η ΛΙΖΑ ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Κωμωδία εις πράξιν

Μετάφρασις ΙΩΤΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ε. (Τὸν σπρώχνει βιαίως).— Ἡ γυναῖκά σου!.. Ἡ γυ...

Κ.— Ναί... ὄχι...

Ε. (Ξεφωνίζει).— Ἄ!.. Εἶσα παντρεμμένος!.. ἄθλια! Προδότη! (Τὴν καὶ ιδιώκει. Ὁ Καῖσαρ προσπαθεῖ νὰ κρυφθῇ ὀπισθεν τῶν ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα ἀναποδογυρίζει). Παντρεμμένος, αἱ!

Κ. (Κατατρομαγμένος διότι βλέπει τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὰς χεῖράς της).— Δόξα, μή! Δὲν τὸ ἤθελα... Δὲν ἤθελα ἐγώ... ὁ πατέρας μὲ φοβέρισε μὲ τὴν κατάρα του, καὶ ξέρεις ἢ κατάρα τοῦ πα... (Ἡ Εὐδοξία τὸν συλλαμβάνει ὁ Καῖσαρ πίπτει εἰς τὰ γόνατα). Ἔλεος! Δόξα!

Ε.— Ἀπατεών! Ἄνανδρε!

Κ.— Ἄνανδρος, ναί... ἐγώ...

Ε. (Ὑψώνει τὸ ἐγχειρίδιον).— Τέρας!

Κ. (Χαμηλώνει τὴν κεφαλὴν).— Ἄ!..

Ε. (Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴν κόμην, τὸν ἀναγκάζει νὰ τὴν βλέπῃ καὶ ἀρχίζει νὰ γελᾷ θορυβωδῶς).— Χά, χά, χά! Βλάκα! Τὶ κουτὸς ποῦ εἶσαι! (Ἀκούεται ἔξωθεν ὁμιλία ἀνδρῶν. Ἡ Εὐδοξία ταρασσεται). Ἄ! Θεέ μου!

Κ. (Ἐγείρεται ὡς ἐμβρόντητος).— Τί;

Ε.— Εἶνε ἐκεῖνος!

Κ.— Ποιός;

Ε.— Ἐκεῖνος· ἐπέστρεψε.

Κ.— Ποιός; ποιός; ποιός;

Ε.— Ὁ ἄνδρος μου!

Κ.— Καὶ σὺ παντρεμμένη εἶσαι λοιπόν;

Ε.— Ναί.

Κ.— Τί λόγον εἶχαν τότε οἱ θυμοὶ σου;

Ε.— Σὲ κοροΐδευα.

Κ.— Καὶ ὁ ἀξιοματικός;

Ε.— Ἦθελα νὰ σ' ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἀπιστίαν σου.

Κ.— Παντρεμμένη ἢ Δόξα! Καὶ μὲ ποιόν;

Ε.— Μὲ ἓνα ἔμπορον καφέδων.

Κ. (Γελῶν).— Πλούσιον;

Ε.— Τὸν φρεσὶ κάμπου. (Προσέχει). Σοῦτ!.. ἀνεβαίνει... Χαῖρε!.. καί, ξέρεις... τοιμουδιά... ἄς λησμονήσωμε καὶ οἱ δυό...

Κ.— Τοιμουδιά. (Θόρυβος ἀμάξης πλησιαζούσης). Ἄ, εἶνε ἐκεῖνη πειὰ αὐτὴν τὴν φορὰ. (Τρέχει πρὸς τὸ βάθος. Κατόπιν βλέπων τὴν Εὐδοξίαν, ἢ ὁποῖα ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ, φωνάζει τρομαγμένος). Ἄ!.. τὸ καπέλλο, τὸ καπέλλο τῆς γυναῖκός μου! Δὸς το, δὸς το γλήγορα!

Ε.— Ἄ, ναί. ἔχεις δίκαιο. (Βγάζει τὸ καπέλλο).

Κ. (Τρέχει, πέρνει τὸ καπέλλο τῆς Εὐδοξίας καὶ θέλει νὰ τῆς τὸ φορέσῃ).— Γλήγορα, γλήγορα, κάμε γλήγορα.

Ε. (Γελᾷ).— Χά, χά, χά... Ξέρεις ποῦ εἶνε νόστιμο!

Κ.— Ποιό πράγμα;

Ε.— Νὰ μοῦ βάλῃς τὸ καπέλλο μου σὺ.

Κ.— Βάλε σὺ κατὶ ἄλλο τοῦ ἀνδρός σου.

Ε.— Ὅχι δά, ποτέ! Ὁρκίσθην νὰ τῷ εἶμαι πιστή.

Κ. (Ἐν ἀπορίᾳ).— Ἄ, μπᾶ!

Ε.— Σὲ βεβαιῶ. Ἔτσι εἶμεθα ἡμεῖς.

Κ. (Γελῶν).— Στὸ Ἀλγέριον;

Ε. (Μετὰ σοβαρότητος).— Παντοῦ, κύριε!

Κ.— Νὰ καὶ μία μεταμόρφωσις. (Ἀκούει πρὸς τὴν

θύραν). Ἄ, ἢ Λίζα. (Τρέχουν πρὸς τὰς θύρας καὶ τὰς ἀνοίγουν).

Ε. (Πρὶν ἐξέλθῃ).— Καῖσαρ!

Κ.— Τί τρέχει;

Ε.— Τώρα θ' ἀνταμόσω τὸν ἄνδρα μου καὶ σένα θὰ σ' ἀνταμόσω ἢ γυναικά σου.

Κ.— Λοιπόν;

Ε.— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὴ χάνῃ κανεὶς τὸ τραῖνο. Χά, χά, χά! (Γελοῦν ἀμφότεροι, κάμουν φιλικὸν χαιροῦτισμὸν διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐξαφανίζονται, ἐν ᾧ πίπτει ἡ ἀλλαία).

ΤΕΛΟΣ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

Μεταξὺ φίλων

— Γιατί προχθὲς ἔδειρες τὴ γυναῖκά σου;

— Μὰ ἦτο τῶν «Ἀγίων Σαράντα» καὶ ἔπρεπε νὰ φάγῃ σαράντα παρὰ μία.

Καλὸς χριστιανὸς

— Χίλιες φορές σοῦ εἶπα, Γιάννη, πῶς τὸ ρακὶ εἶνε ὁ χειρότερός σου ἐχθρός;

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ, παππᾶ μου. Δὲν λέγει τὸ Εὐαγγέλιον «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν»;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν λέγει: «καταπίνετε αὐτούς»!

Εἰς τὸ πλημμελειοδικεῖον

Ὁ δικαστής.— Γιατί δὲν φανερώνεις ἐκείνους ποῦ σ' ἐβοήθησαν εἰς τὴν κλοπὴν;

Κατηγορούμενος.— Μά, μὲ νομίζεις κύρ δικαστὴ τόσο ἀνίκανο, ὥστε νὰ θέλω βοηθοῦς;

Ἀλληλογραφία δεσποινίδων

Ἡ Λιλή γράφει:

— Ξέρεις, Φιφή, πῶς αὐτὸς ὁ χοῦρος τρελλαίνεται γιὰ σένα; Χθὲς μοῦ ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἔτοιμος νὰ θυσιασθῇ πρὸς χάριν σου.

Καὶ ἡ Φιφή, ἀπαντᾷ:

— Νὰ μὴν θυσιασθῇ ἄδικα, ἀπὸ τώρα, ἀλλὰ νὰ περιμείνῃ τὰ Χριστούγεννα.

Ἐπισημὸν βροῦμα

— Γιατί βρομᾷ ἔτσι φοβερὰ ὅλη ἡ πλατεῖα καὶ οἱ πέριξ δρόμοι τοῦ Καπάν;

— Εἶνε τὸ νέον ἀπολυμαντικὸν μέσον τῆς Δημαρχίας.

Εἰς τὸ τραῦ ἐκ τοῦ φυσικοῦ

Ὁ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων ὑπάλληλος καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχεται ὁ τεράστιος ἱατρός τῆς πόλεως μας:

— Τὸ μπιλλέττο σας κύριε;

— Τί μπιλλέττο! Κόψε φορτωτικὴ! ἀπαντᾷ παρεμβαίνων εἰς φίλος του,

ΤΟ ΑΖΙΖΙΟΝ

Ἐπισημὸν συντάκτης Γ. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ